

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **A. O.**, zast. JUDr. Miroslavem Kozmíkem, advokátem, se sídlem Smetanova 17, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2006, č. j. 37 004/2006-603, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2006, č. j. 8 Ca 222/2006 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatele JUDr. Miroslavu Kozmíkovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 19. 9. 2006, č. j. 8 Ca 222/2006 – 19, kterým bylo stěžovateli přiznáno osvobození od soudních poplatků, avšak zároveň byl zamítnut jeho návrh na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2006, č. j. 37 004/2006 - 603, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti výzvě žalovaného k zaplacení správního poplatku v souvislosti s podáním námítky proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny za veřejně dostupné služby elektronických komunikací (konkrétně provozu telefonní stanice).

Žalobou ze dne 31. 7. 2006 se stěžovatel domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodu, že byl postupem žalovaného porušen zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů. K tomu dle stěžovatele mělo dojít tak, že podle svého tvrzení volal na bezplatná telefonní čísla (tzv. zelené linky) a byly mu za tyto hovory neprávem účtovány platby. V souvislosti s řízením o námítce žalovaný požadoval úhradu správního poplatku ve výši 100 Kč, což stěžovatel odmítá, přičemž tvrdí, že žalovaný

na zaplacení správního poplatku nemá právo. Stěžovatel zároveň v žalobě požádal o osvobození od soudních poplatků a požádal o ustanovení zástupce.

O této žádosti rozhodl městský soud v Praze napadeným usnesením, jímž ve výroku č. I. žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků vyhověl a ve výroku č. II. zamítl návrh stěžovatele na ustanovení zástupce. Své rozhodnutí odůvodnil městský soud tím, že z potvrzení o osobních majetkových a výdělkových poměrech doručeného soudu dne 1. 9. 2006 vyplynulo, že žalobce pobírá plný invalidní důchod ve výši 7851 Kč a nemá žádné příjmy ani majetek větší ceny. Z těchto důvodů soud shledal, že jsou u stěžovatele dány podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Dále soud vyšel z dikce ustanovení § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), které uvádí, že předpokladem pro ustanovení zástupce je nejen osvobození od soudních poplatků, ale i podmínka potřeby ochrany práv žadatele. V tomto ohledu dospěl soud k závěru, že tato podmínka u stěžovatele splněna není. Stěžovatelem podaná žaloba totiž splňovala zákonem požadované náležitosti a obsahovala ve věci relevantní tvrzení. Z toho soud vyvodil, že stěžovatel svými úkony učinil vše, co mohl podle právních předpisů učinit k ochraně svých práv, a dostatečně kvalifikovaným způsobem se obrátil na soud. Proto městský soud návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce nevyhověl a jeho návrh zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel požadoval zrušení napadeného usnesení ve výroku č. II., kterým městský soud nevyhověl jeho žádosti na ustanovení zástupce. Stěžovatel se domnívá, že pro řízení před soudem nutně potřebuje advokáta, neboť sám nemá právnické vzdělání. Dále je přesvědčen o tom, že řádně prokázal svou nemajetnost a potřebu osvobození od soudních poplatků. Proto navrhl zrušení napadeného usnesení, aby byl zastoupen v řízení před soudem advokátem.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že městský soud dne 24. 8. 2006, v návaznosti na podanou kasační stížnost, zaslal stěžovateli formulář vzor 060 – Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Stěžovatel tento formulář vyplnil a zaslal soudu zpět, přičemž v něm uvedl, že je důchodce a má určité dluhy vůči Statutárnímu městu Brnu, městské části Brno – střed. Usnesením ze dne 12. 6. 2007 městský soud ustanovil stěžovateli zástupce pro řízení o kasační stížnosti, a to advokáta JUDr. Miroslava Kozmíka, se sídlem Brno, Smetanova 17.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadené usnesení městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ustanovení § 35 odst. 8 věta první s. ř. s. uvádí: „*Navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odstavci 2 platí v takovém případě stát.*“ Jak vyplývá z dikce tohoto ustanovení, jsou pro předsedu senátu rozhodujícího o žádosti navrhovatele o ustanovení zástupce směrodatná dvě kritéria: splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků a potřeba ochrany práv navrhovatele.

Důvodem pro zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce se v posuzované věci stalo nesplnění druhé podmínky, a to potřeby ochrany práv stěžovatele. Městský soud interpretoval toto ustanovení v tom smyslu, že je třeba zkoumat, do jaké míry je stěžovatel schopen hájit v řízení svá práva bez pomoci zástupce. Na míru této schopnosti lze usoudit dle názoru soudu především z kvality podání stěžovatele, zejména žaloby, která byla v tomto případě srozumitelná a téměř bez vad a nedostatků. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Jak bylo již dříve judikováno, je nutno při posouzení této podmínky přihlížet především ke zdravotnímu stavu se zřetelem na intelektuální zdatnost, osobnostní a faktické poměry účastníka řízení a zejména úroveň povědomí o jeho právech v soudním procesu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, sp. zn. 6 Azs 27/2004, přístupné na www.nssoud.cz). Ze všech podání učiněných stěžovatelem je zřejmé poměrně vysoké právní povědomí jak o procesních otázkách, tak i otázkách hmotněprávních. Z napadeného usnesení je zřejmé, že městský soud tento aspekt při svém rozhodování zkoumal. Po vyhodnocení všech těchto skutečností tedy v daném případě lze mít za to, že stěžovatel je schopen sám v řízení vystupovat, podávat návrhy a celkově chápat význam a dopady vedeného řízení pro svou osobu. K argumentům stěžovatele Nejvyšší správní soud pouze poznamenává, že pro soudní řízení o žalobě není třeba podle ustanovení § 35 odst. 2 s. ř. s. povinného právního zastoupení účastníků. Naproti tomu v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem již je povinného zastoupení třeba (ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.). Z toho důvodu městský soud vyhodnotil potřebu ochrany práv stěžovatele odlišně (ta se ze zákona předpokládá) a ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti advokáta. Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené usnesení městského soudu bylo plně v souladu s právem a nijak neohrozilo ochranu práv stěžovatele v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí žalovaného.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti proti napadenému usnesení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly, žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly; navíc stěžovatel je osobou osvobozenou od soudních poplatků, vůči níž stát nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

Odměna zástupce stěžovatele JUDr. Miroslava Kozmíka, advokáta, který byl stěžovateli ustanoven městským soudem pro řízení o kasační stížnosti, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Dle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s ustanovením § 7 odst. 5 advokátního tarifu činí sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon v řízení o posuzované věci 2100 Kč. Dále náleží zástupci stěžovatele jedenkrát částka režijního paušálu podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč. Celkem tak náleží zástupci stěžovatelů odměna ve výši 2400 Kč. Zástupci stěžovatelů tak bude vyplacena částka ve výši 2400 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová

č. j. 4 As 59/2007 - 61

předsedkyně senátu